

María del Mar García Orgaz
Psicòloga Infantil

La psicomotricitat

És una tècnica terapèutica de reeducació i de rehabilitació. Pretén desenvolupar globalment les potencialitats de la persona: reuneix la funció motriu i el psiquisme com dues cares d'un procés únic. Entén que el nen, per mitjà del seu cos, pot estimular les seves funcions motores, cognitives i afectives, i aconseguir, així, prendre consciència de si mateix i establir relacions amb el món que l'envolta.

L'objectiu prioritari de la psicomotricitat és el desenvolupament de la persona i l'enfortiment del jo a través d'una experiència corporal satisfactòria.

Mentre la persona realitza una activitat psicomotriu, sent, percep, respon i creix, afirmant la representació mental, ampliant l'expressivitat del seu llenguatge i assegurant les seves relacions amb el medi i amb els altres. El cos és vehicle d'expressió i de comunicació i, a través seu, s'arriba al pensament i al llenguatge. Però les tècniques psicomotrius no són una via per aconseguir aprenentatges concrets, sinó un mitjà continu per ajudar a construir un món interior satisfactori i madur i una personalitat completa i per desenvolupar una capacitat relacional que realci la persona i la converteixi en un ser feliç.

El coneixement de l'*esquema corporal* és necessari per als progressos posteriors de la consciència, és la base de l'activitat conscient.

«El cos és vehicle d'expressió i de comunicació i, a través seu, s'arriba al pensament i al llenguatge»

L'*esquema corporal* és la intuïció global i immediata del nostre cos, en repòs i en moviment, en funció de la interrelació de les seves parts i, sobretot, de la seva relació amb l'espai que l'envolta i amb els altres. És el sentiment que tenim del nostre cos i de l'espai que ocupa.

«Un esquema corporal mal estructurat mena a un dèficit en la relació subjecte-món exterior»

En l'elaboració de l'*esquema corporal* influeixen les característiques físiques de la persona, el que sent arran de si mateixa, la seva percepció del que els altres senten per ella, els seus estats d'ànim, les seves actituds...

En néixer, el nen no distingeix el seu cos del món exterior. A poc a poc, el va descobrint i es va diferenciant de les altres persones i de l'entorn. D'aquesta manera, coneix el seu cos abans que el món que l'envolta. Per a la formació de l'*esquema corporal* és molt important la concordança de les dades posturals, de moviment i sensorials (sensacions de satisfacció o insatisfacció, de dolor, visuals i auditives). Un *esquema corporal* mal estruc-

turat mena a un dèficit en la relació subjecte-món exterior, que es tradueix en el pla de la percepció, en la deficient estructuració espaciotemporal, en malaptesa i descoordinació motriu i en una mala postura. El nen sense un *esquema corporal* estructurat percep un univers inestable, la qual cosa li origina pertorbacions afectives que es traduiran, al seu torn, en dificultats en les relacions amb els altres.

Fonaments de la intervenció psicomotriu:

- 1** El cos com a element bàsic de contacte amb la realitat exterior.
- 2** El moviment del cos, inseparable de l'aspecte relacional del comportament.
- 3** La construcció i assimilació de l'*esquema corporal* com a presa de consciència del propi cos i dels elements que el componen, de les seves possibilitats i limitacions, així com de l'*esquema espacial i temporal*.
- 4** El llenguatge com a instrument d'expressió i de comunicació.